

РЕШЕНИЕ

№ 236

гр. София, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Елизабет Петрова

Членове: Катерина Рачева
Михаил Малчев

при участието на секретаря Теодора Т. Ставрева
като разгледа докладваното от Елизабет Петрова Въззивно гражданско дело
№ 20241000500018 по описа за 2024 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 – чл.273 от ГПК.

С решение от 11.10.2023г по т.д. № 192/2022г Софийски окръжен съд, I първоинстанционен търговски състав, е осъдил ЗД Бул инс АД да заплати на Д. Д. П. сумата от 40 000лв- обезщетение за претърпени неимуществени вреди и 496.57лв- обезщетение за претърпени имуществени вреди, всички вреди претърпени при ПТП, настъпило на 17.06.2022г по вина на водач , застрахован по договор за ЗЗГО при ответника, на осн. чл.432 от КЗ, ведно със законната лихва върху главниците , считано от 07.10.2022г. Съдът е приел, че не е налице съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищцата . С решението си съдът е възложил разноските по делото съобразно изхода от спора.

С определение от 29.11.2023г по същото дело съдът е изменил по реда на чл.248 от ГПК решението в частта за разноските като е осъдил застрахователят да заплати на адв. К. по-висок размер на възнаграждението за предоставена безплатна защита по делото по чл.38,ал.2 от ЗА.

Решението на СОС е обжалвано с въззивна жалба от застрахователя ЗД Бул инс А Д в осъдителната част, с твърдение за неправилност. Въззивникът оспорва

механизма на получаване и причинната връзка между ПТП и уврежданията на ищцата. Поддържа, че неправилно е приложен чл. 52 от ЗЗД, че определеното обезщетение е завишено. Моли въззивния съд да отмени решението в обжалваната част и да постанови ново, с което да отхвърли предявените искове изцяло, евентуално- да намали обезщетението за неимуществени вреди по размер.

Ищцата Д. П. е депозирала отговор на въззивната жалба, с който оспорва въззивната жалба като неоснователна. Възразява, че механизма на настъпване на ПТП е безпротиворечиво установен, че по делото е доказано виновно, противоправно поведение на водача на автомобил Нисан Навара, чиято ГО е застрахована при ответника и причинените от ПТП увреждания на ищцата. Възразява, че определеното обезщетение за неимуществени вреди е справедливо по размер.

На свой ред Д. П., представлявана от адв. К. е депозирала насрещна въззивна жалба против решението на СОС в частта, с която е определен начален момент на дължимост на обезщетението за забава с твърдение за неправилно приложение на закона-чл. 497, ал.1, т.2 от КЗ. Моли съдът да присъди лихва за забава върху определените обезщетения от момента на уведомяване на застрахователя за настъпилото застрахователно събитие.

Застрахователят ЗД Бул инс АД е депозирал отговор на НВЖ, с който я оспорва като недопустимо и неоснователна.

В о.с.з. въззивникът- застраховател се представлява от адв. И., който поддържа жалбата на ЗД Бул инс АД и оспорва жалбата на ищеца като недопустима, евентуално- неоснователна. Моли жалбата на застрахователя да бъде уважена. Претендира разноски по делото , за което представя списък по чл.80 от ГПК.

Въззивникът с НВЖ Д. П. се представлява от адв. К., който оспорва въззивната жалба на застрахователя и поддържа своята въззивна жалба. Моли жалбата на застрахователя да бъде оставена без уважение, жалбата на ищеца да бъде изцяло уважена. Претендира разноски по делото , за което представя списък по чл.80 от ГПК. Прави възражение за прекомерност на разноските, претендирани от застрахователя в производството.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Съгласно разпоредбата на чл.269, изр.2 от ГПК по отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан от посоченото от страната във въззивната жалба, като служебно има правомощие да провери спазването на императивните

материалноправни разпоредби , приложими към процесното правоотношение. В този смисъл са дадените указания по тълкуването и приложението на закона от ВКС с ТР № 1/2013г по т.д. №1/2013г на ОСГТК- т.1.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е частично неправилно , по съображения изложени във въззивната жалба на ответника.

По делото се установява от фактическа и правна страна следното:

Предявен е иск за заплащане на обезщетение от ищец , пострадало лице / по смисъла на чл.478 от КЗ/ против застраховател, сключил договор за застраховка ГО с увреждащото лице. При така предявеният пряк иск от увреденото лице следва да се установи по делото наличието на застрахователно правоотношение между ответника-застраховател по застраховка ГО и увреждащото лице, породено от договор за застраховка ГО , както и наличието на основание за ангажиране на застрахователната отговорност на застрахователното дружество, което отговаря за вреди причинени от деликтното поведение на застрахования. Т.е. следва да се установи,че застрахованото по застраховка ГО лице е причинило виновно и противоправно вреди на ищеца, като следва да се установи както причинната връзка между поведението на застрахования и вредите на пострадалото лице, така и размера на обезщетението, което би компенсирало претърпяните вреди.

По делото се установява безпротиворечиво от представените протокол за ПТП, НП и разпит на свид. В. , че на 17.06.2022г е настъпило ПТП в гр. Ботевград, на кръстовището на ул. Цар Самуил с ул.Славейков между т.а. Нисан Навара , управляван от К. В. и пешеходец Д. П..

Не е спорно , а и се установява по обвързващ начин от представения протокол за ПТП, че отговорността на водача на т.а. Нисан е била застрахована към момента на ПТП при ответника.

От вписаното в протокола за ПТП, подписан от участниците в инцидента и в НП се установява,че ПТП е настъпило като т.а. Нисан Навара не пропуска движещия се по пешеходна пътека пешеходец Д. П.

В о.с.з. на 05.05.2023г е изслушана свид. В., участник в ПТП, която установява , че е била спряла на знак „Stop“ и тръгвайки за завой наляво, се появила пешеходката. Установява, че не е видяла преди това пешеходката и удара се осъществил с предна лява част на автомобила. Установява, че времето било ясно, светло, пътят- сух. Свидетелката установява, че пешеходката била на пешеходна пътека. Свидетелката установява,че ПТП е настъпило след левия завой, ударът настъпил в нейната пътна лента . Според свидетелката контактът на пешеходката с автомобила бил по-скоро в калника, отпред. Установява, че когато слезла от автомобила пешеходката била на земята. Уточнява, че пешеходката се е хлъзнала по колата.

В о.с.з. на 15.09.2023г е изслушана САТЕ, изготвена от в.л. инж. Д., който дава заключение, че ПТП е настъпило на 17.06.2022год към 11,50 часа, светлата част на денонощието, ясно време, добра видимост в гр. Ботевград, като по улица Цар Самуил в зоната на кръстовището с ул. Славейков се е движил т.а. Нисан Навара, който в кръстовището се приготвил за маневра ляв завой за навлизане по ул. Славейков. Според вещото лице движението по двете улици е било двупосочно, с по една лента за движение във всяка посока, като кръстовището е било регулирано с пътни знаци, като движещите се по ул. Славейков са били с предимство пред тези, движещи се по ул. Цар Самуил. По двете улици, в зоната на кръстовището са съществували очертани пешеходни пътеки. Според вещото лице в момента, в който товарният автомобил е бил почти приключил маневрата за ляв завой и е навлязъл в зоната на ул. Славейков, в дясната пътна лента около лявата челна част на автомобила се е оказала пешеходката Д. П., която пресичала ул. Славейков и се намирала в зоната на пешеходната пътека. Вещото лице възприема показанията на свид. В., че е настъпил приплъзващ удар между страничната част на преден ляв калник на автомобила и пешеходката, при което последната е изведена от равновесие, паднала е върху терена и дясната ѝ ръка, в областта на пръстите е попаднала под лявото задно колело на автомобила.

В о.с.з. на 05.05.2023г е изслушано заключението на СМЕ, изготвено от в.л. д-р Т., специалист по съдебна медицина, който установява, че вследствие на ПТП ищцата е получила деколман/отслюяване на кожата от подлежащите тъкани е оформен джоб/ на дясната длан, разкъсноконтузна рана на дясната гривнена става продължаваща в областта на основата на малкия пръст/хипотенара/, частично разкъсване/ лезия/ на хипотерната мускулатура, разкъсноконтузни рани в областта на палеца, четвърти и пети пръсти на дясната ръка. Според вещото лице в резултат на травмата са настъпили усложнения изразяващи се увреждане на радиалния нерв и нервус Медианус на дясната ръка, деформация на палеца на дясната ръка с ограничение в движенията му, деформация на пети пръст на дясната ръката с невъзможност за сгъване в проксималната/първата от китката към върха на пръста/ интерфалангеална става, нарушение в извършването на фини движения с ръката. Според експерта поради усложненията функцията на десния горен крайник няма да бъде възстановена в пълен обем. Вещото лице сочи, че поради травмата пострадалата е била подложена на оперативно лечение, видно от представената медицинска документация- сложена ѝ е гипсова превръзка. Възстановяването е продължило месеци без да настъпи възстановяване на функцията на крайника в пълен обем. Според вещото лице всички направени разходи са във връзка с лечението и последващото възстановяване и проследяване на състоянието на пострадалата от причинените при произшествието травматични увреждания.

В о.с.з. вещото лице допълва, че деколманът най-вероятно е получен при прегазване на ръката от колело на автомобила. Вещото лице сочи още, че най-

вероятния механизъм на получаване на травмите е приплъзване по автомобила, след което жената пада и ръката ѝ остава под автомобилната гума. Допълва, че захватът с дясната ръка е възможен, но фините движения са загубени.

В същото о.с.з. е изслушана свидетелката Д. П.- дъщеря на ищцата, която установява, че е видяла майка си на четвъртия ден след катастрофата и се наложило да я гледа около месец. Установява, че ръката на ищцата е била закрита с огромно количество бинтове, с превръзка, с лонгета. Според свидетелката около 35-40 дни ищцата е била с лонгета и превръзки. Установява, че майка ѝ е десничар. Установява, че за около месец ищцата имала нужда от помощ за тоалет, обличане, хранене. През целия период тя имала оплаквания от болки,, единствено лежала и имала нужда от обслужване. Установява, че преди катастрофата ищцата ходела два пъти в седмицата да работи в магазин за месо, но след ПТП не можела да ходи на работа. След третия месец започнала да се самообслужва, но не можела да работи в градината. Според свидетелката ръката на майка ѝ не е възстановена, въпреки направените рехабилитации и консултации. Установява, че преди инцидента ищцата не е имала проблеми с дясната ръка, не е имала оплаквания. Установява още, че инцидентът се е отразил на психиката на ищцата – според свидетелката тя е травмирана, малко по-изолирана и някак загубила желание за нещата, които преди е обичала. Установява още, че ищцата изпитва страх навън и при приближаване на коли.

Съдът счита, че може да кредитира свидетелските показания, доколкото същите се подкрепят от останалия събран по делото доказателствен материал, в частта, в която се подкрепят от СМЕ и дават информация за факти, лично възприети от свидетеля.

По делото ищцата е представила и фактури с касови бонове и приходна квитанция за извършени разходи в размер на 496,57лв

По делото се установява, че с молба, получена от застрахователя на 07.07.2022г, ищцата е претендирала заплащането на обезщетение за процесното ПТП

От изложените факти може да се направи извод, че водачът на т.а. Нисан Навара противоправно е увредил ищцата при ПТП, настъпило на 17.06.2022г. Увреждането, без да бъде правно оправдано по реда на чл. 12-13 от НК, е противоправно деяние съгласно разпоредбата на чл.45 от ЗЗД. Отделно от това, по делото се установява, че водачът на л.а. Форд Фокус е управлявал своето МПС в нарушение на чл.5, ал.2 и чл.119, ал.1 от ЗДвП. От показанията на самия водач може да се направи извод, че същият не е възприел пресичащата пешеходка, въпреки че няма основание да се приеме, че тя е появила се внезапно на пътя или че е била скрита или видимостта към нея е била ограничена. Съдът намира, че показанията на водача на т.а. Нисан за това, че се е огледала преди предприемане на маневра завой на ляво са защитна теза, тъй като при действително внимателно оглеждане е следвало да забележи пешеходката. Още повече, че ПТП е реализирано почти в средата на пътното платно или

пешеходката, независимо от коя страна на пътя е започнала пресичането си е била напредлана в своето движение, което изключва нейната внезапна поява пред автомобила. Пешеходката е била видима както преди да стъпи на пътното платно, така и по време на движението си по платното, поради което няма извинително основание водачът на т.а. Нисан да не възприеме пешеходката, пресичаща по пешеходна пътека и да не ѝ даде възможност да пресече спокойно. Управляването на лек автомобил в нарушение на разпоредбата на чл.5 и чл.119 от ЗДвП е противоправно действие. Вината в гражданското право се презюмира- чл.45,ал.2 от ЗЗД. Оборването на презумпцията за вина е върху застрахователя, който носи тежестта да докаже твърдяното от него, че процесният деликт всъщност е случайно деяние и съответно не е извършено виновно, каквито доказателства по делото не са събрани. Установя се по делото, че поведението на водача на т. а. Нисан Навара е противоправно и виновно- в нарушение на разпоредбата на чл.5 и чл.119 от ЗДвП и при форма на вина небрежност, тъй като той съзнателно е нарушил правилата за движение по пътищата, без да цели настъпилия вредоносен резултат, но като е бил длъжен и е могъл да го предвиди, при което е причинил неоправдани от законова гледна точка увреждания на ищцата. Поради изложеното следва да се приеме, че е налице състава на чл.45 от ЗЗД за ангажиране на неговата деликтна отговорност по отношение на увреденото лице, съответно и на отговорността на неговия застраховател, за заплащане на увреденото лице на обезщетение за причинените му вреди на деликтно основание. Съдът приема, че по делото е установена причинната връзка между реализираното ПТП и вредите, претърпени от ищцата. Тази причинна връзка съдът намира за доказана от представените по делото медицински документи и изслушаната СМЕ. Вследствие на процесното ПТП ищцата е претърпяла увреждане на здравето, физически травми, които се явяват следствие неправомерното поведение на водача на т. а. Нисан. Описаните вреди настъпили за ищцата, се явяват закономерна и логична последица от действията на увреждащото лице. Предвид изложеното съдът приема, че са налице елементите от състава на чл.45 ЗЗД, който поражда правото на ищца да претендира обезщетение за претърпяните от него вреди породени от неправомерното поведение на водача на МПС, съответно и предпоставките на чл. 432 от КЗ за ангажиране на имуществената отговорност на застрахователя по застраховка ГО.

С оглед изложеното съдът приема, че ищцата доказва, че застрахован при ответника водач на МПС ѝ е причинил виновно и противоправно увреждане на здравето, което прави предявеният иск е доказан по основание. Дружеството застраховател по застраховка ГО се явява пасивно материалноправно легитимно да отговаря по иск за обезщетяване на вреди причинени деликтно от застрахован водач по застраховка ГО.

По отношение на размера на обезщетение

Съгласно чл.52 ЗЗД обезщетението за причинени неимуществени вреди се

определя от съда по справедливост. Определянето на справедливо обезщетение е свързано с преценката на конкретно съществуващи обстоятелства по всяко дело като например характер и тежест на уврежданията, обстоятелства, при които са настъпили, интензитет и продължителност на болките и страданията, физически и психически последици от уврежданията, възрастта на пострадалия, както и конкретните икономически условия в страната към момента на увреждането, а като ориентир за последните и нивата на застрахователно покритие към същия момент. Тези обстоятелства следва да се преценят в съвкупност за да се обоснове извод кой е справедливият размер на дължимото обезщетение за конкретни неимуществени вреди.

Обективно по делото е установено, че към момента на ПТП ищцата е била на 70 години.

С оглед изложеното, съдът като съобрази претърпяната от ищцата травма-деколман, няколко разкъсно контузни рани на десен горен крайник, лезия на мускулатура, претърпяната операция, непълното възстановяване на дясната ръка, която е загубила възможност за фини движения, първоначалните интензивни болки, наложената промяна в начина на живот – ищцата е имала нужда първоначално от помощ в ежедневието си, а впоследствие ѝ се налага да се откаже от работа и част от заниманията си, претърпяния стрес даващ отражение в живота ѝ и досега, според показанията на свид. П. съдът приема, че по справедливост паричното обезщетение на ищеца за претърпени неимуществени вреди възлиза на сума от 30 000 лв. При определяне на обезщетението за неимуществени вреди следва да се съобразят конкретните, индивидуални и субективни изживявания на ищцата и спрямо тях да се определи дължимото се обезщетение. При определяне на дължимите се по справедливост вреди съдът съобразява и момента на настъпване на увреждането – в случая 2022г и спрямо този момент да съобрази стандарта на живот в страната, доколкото обезщетението не следва да служи за неоснователно обогатяване.

Пред въззивната инстанция застрахователят не поддържа възражението си за съпричиняване на деликта и увреждането от страна на ищцата, поради което въззивната инстанция не дължи произнасяне по това възражение и не следва да проверява правилността на решението на СОС в тази му част.

Обжалването на решението на СОС в частта за имуществените вреди е бланкетно-във въззивната си жалба застрахователят не навежда конкретни въззивни оплаквания за неправилност на решението на СОС в тази му част. Ето защо проверката на въззивният състав на тази част на първоинстанционното решение следва да бъде само за съобразяване на материалноправни императивни разпоредби, уреждащи материята.

Решението на СОС в посочената част е правилно и не е постановено в нарушение на императивни материалноправни разпоредби.

Ищцата доказва направа на разноси по лечението си, които като имуществени

вреди , претърпени вследствие ПТП следва да се възложат върху увреждащото лице, съответно застрахователят на неговата ГО, както е приел и първоинстанционния съд.

По отношение на НВЖ

С насрещната въззивна жалба ищцата въвежда като спорна пред въззивната инстанция част от решението, различна от тази въведена с въззивната жалба.

Според настоящия въззивен състав това не прави НВЖ недопустима. Това е така , защото в закона липсва ограничаване в предмета на обжалване с НВЖ до тази част от решението, която е обжалвана с основната въззивна жалба. Обусловеността на разглеждането на НВЖ от първоначалната жалба/ чл.263, ал.4 от ГПК/ не се отнася и до нейния предмет. Функциите на НВЖ- да се обезпечи принципа на законност, равенство на страните и състезателно начало, да се ограничи неоснователното обжалване- не биха били постигнати, при ограничаване предмета на насрещно въззивно обжалване само до частта от решението, предмет и на първоначалната жалба. Насрещната въззивна жалба дава допълнителна възможност на необжалвалата страна да оспори решението, в случай че същото бъде обжалвано от насрещната страна, без ограничения в предмета на обжалване. В този смисъл са и произнасяния на съда по допустимостта на НВЖ- определения №405/2014г по ч.т.д. 739/2014г на ВКС, № 57/2020г по гр.д. № 422/2020г на ВКС и др. Предмет на НВЖ следва да се приеме, че може да бъде всяка част от първоинстанционното решение различна от обжалваните с първоначалните въззивни жалби и съответно, които засягат права на насрещния жалбоподателя.

С оглед изложеното съдебният състав приема, че е допустимо обжалването с НВЖ на решението на СОС в частта за законната лихва.

По същество- НВЖ е основателна.

Съгласно чл.493, ал.1, т.5 КЗ е предвидено, че застрахователят покрива отговорността на застрахования за лихвите по чл.429, ал.2, т.2 КЗ, като началният момент на дължимост на лихва е уреден в чл.429, ал.3 КЗ- лихва за забава се плаща в рамките на застрахователната сума и за периода с начало от уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие, респ. предявяване на претенция от увреденото лице. В този смисъл е и практиката на ВКС по спорния въпрос- решение № 128/2020г по т.д. № 2466/2018г на ИТО-в хипотезата на пряк иск от увреденото лице срещу застрахователя по застраховка ГО в застрахователната сума по чл.429 КЗ се включва дължимото от застрахования спрямо увреденото лице обезщетение за забава за периода от момента на уведомяване на застрахователя, респ. предявяване на претенцията от увреденото лице пред застрахователя.

Ето защо в разглеждания случай съдебният състав приема, че върху обезщетението за неимуществени вреди застрахователят дължи лихва за забава считано от 07.07.2022г до окончателното изплащане на сумата.

Липсват основание да се приеме, че ищцата е създала пречки на застрахователя да се произнесе по нейната претенция като не е представила искани от нея доказателства. По делото не се установява застрахователят да е поискал от пострадалото лице представяне на доказателства, поради което следва да се приеме, че същият е бил надлежно сезиран с претенцията на ищцата считано от 07.07.2022г , от който момент дължи лихва за забава.

Изводите на двете съдебни инстанции частично не съвпадат. Първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, с която исковата претенция е уважена за сумата над 30 000лв до 40 000лв и в тази част предявеният иск следва да бъде отхвърлен. Върху присъдената главница от 30 000лв застрахователят дължи лихва за забава считано от 07.07.2022г. В останалата си обжалвана част решението на СОС следва да бъде потвърдено .

По отношение на разноските:

С оглед различния резултат от спора решението на СОС подлежи на изменение в частта за разноските.

Възприетият размер на разноските по делото от СГС не е предмет на оспорване чрез производство по чл.248 от ГПК. Ето защо настоящата съдебна инстанция има правомощие единствено да промени размер на разноските съобразно променения размер на обезщетението, предмет на спора.

С оглед изхода от спора на пълномощника на ищеца се дължи възнаграждение в размер на 3187.50лв. Над посочената сума решението на СГС следва да бъде отменено.Сумата се получава като се съобрази възприетото от СОС възнаграждение от 4250лв, към уважената част от иска от настоящата инстанция.

На ответника се дължат разноски от 575 лв, от общо доказани като направени 2300лв- адвокатско възнаграждение и съдебно-деловондни разноски. С оглед изхода от спора на ответника се дължи възстановяването на сумата от 575лв от направените разноски пред първата съдебна инстанция.

Ответникът дължи съдебно деловондни разноски по сметка на СОС в размер на 525лв и държавна такса в размер на 1200лв, над които суми решението на СОС следва да бъде отменено.

Пред настоящата инстанция разноски претендират и двете страни.

Съдебният състав като съобрази фактическата и правна сложност на спора, материалния интерес по делото, това че е проведено едно съдебно заседания и доказателства по делото не са събирани , както и обстоятелството , че предявени за разглеждане са два обективно съединени иска, намира че по справедливост възнаграждението за защита по делото е 3 000лв.

При така определеното възнаграждение и с оглед изхода от спора на

пълномощника на въззивника ищец се дължи възнаграждение от 2250лв, а на застрахователя- възнаграждение от 750лв и съдебно деловодни разноски от 202.50лв /при пълен доказан размер на разноските за д.т. от 809.93лв/ или общо сумата от 952.50лв.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 100 от 11.10. 2023г по гр.д. № 192/2022г по описа на Софийски окръжен съд, I ТС, в частта, с която е осъдено ЗД Бул инс АД да заплати на Д. Д. П. сумата над 30 000лв до 40 000лв - обезщетение за претърпени неимуществени вреди от ПТП, настъпило на 17.06.2022г, в частта, с която е отхвърлено искането за присъждане на лихва за забава за периода от 07.07.2022г до 06.10.2022г , както и в частта, с която е осъдено ЗД Бул инс АД да заплати адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 от ЗА за сумата над 3187.50лв, в частта, с която е осъдено да заплати съдебно-деловодни разноски за сумата над 525лв, както и да заплати съдебно държавна такса по сметка на СОС за сумата над 1200лв и ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявения иск против ЗД Бул инс АД с ЕИК 831830482 от Д. Д. П. с ЕГН ***** за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от ПТП настъпило на 17.06.2022г, на осн. чл.432 от КЗ, за сумата над 30 000лв до 40 000лв , като неоснователен.

ОСЪЖДА ЗД Бул инс АД с ЕИК 831830482 да заплати на Д. Д. П. с ЕГН ***** лихва за забава върху главницата от 30 000лв за периода от 07.07.2022г до 06.10.2022г.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 100 от 11.10. 2023г по гр.д. № 192/2022г по описа на Софийски окръжен съд, I ТС, в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА ЗД Бул инс АД с ЕИК 831830482 да заплати на адвокат Б. С. К. от САК възнаграждение за защита пред въззивна инстанция в размер на 2250лв , на осн. чл.38 от ЗА.

ОСЪЖДА Д. Д. П. с ЕГН ***** да заплати на ЗД Бул инс АД с ЕИК 831830482 сумата от 1527.50лв- разноски, направени пред двете съдебни инстанции, на осн. чл.81 вр. чл.78,ал.3 от ГПК.

Решението подлежи на касационно обжалване с касационна жалба пред ВКС в 1-месечен срок от връчването му на страните , при условията на чл.280,ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____